І в мене є спомин маленької лялі,
Не тямлю, хто нею мене вщасливив;
Як льон, мала коси, уста — як коралі,
І то була перша, що я полюбив.

Грудьми її була сніжна порцеляна,
Я вбрав її чаром дитячих гадок.
А придане мала та перша кохана;
Повнісіньку скриньку чистеньких шматок.

Було, прийде хлопчик з сусідньої хати,
Шо паяца дуже вродливого мав,
Бувало, як станем весілля справляти,
Від радості й щастя аж дім весь лунав…

Та склалося лихо. Хтось вкрав мою лялю,—
Казали, що, певно, недобрий сусід,—
А я плакав гірко, що лялька без жалю
Втекла із паяцом від мене у світ…

***

Джерело:Цифрова Українська Бібліотека.